

Seori Boorbor

Les espurgades periodiques

Han comensat a podar els plátanos de la Rambla. Aixo sempre es un espectacle que deixa en l'esperit una certa pau d'egloga, com el de recort d'una forada pels rierals, on treballen serradors y llenyaters. La visió de les branques aterrades, dels homes en mànecues de canisa, de les eines i cabassos escampats per terra, dels funerals de les olles penjades en les furquetes, tot embolcallat de la grisor hivernenca, ens produeix una mena de dolcesa que s'apropa a la benaurança.

Pero el ciutadà només copsa un caire d'aquesta poesia; la que s'espren d'un operari enfiat a un arbre, vist contra cel.

Aixo ben escatit, li resulta un heroiisme, y l'espectacle li fora mes plaent si anés adornat amb alguna famborella o molinet acrobàtic.

Arran la corda que avisa el perill de rebre a les costelles la llenya que fallen dels cimals es forma un cordó d'espectadors.

Alguns adopten postures significatives. Han pres una soca pel seu compte i s'hi apuntalen disposats a llargues contemplacions. Per un subjecte desenfiat que al mig mati ja comina per les Rambles enlleit de veure el transitar de sempre y les maleixes escenes de cada jorn, el treball de la poda resulta una festa.

Es ben cert; existeixen ciutadans edictes a la Rambla que pugen y baixan tot el sant dia, parsimoniosament, com aquell que compleix una provinentia sense que ningú sapiga de que vinen ni de que fan, i per tals vagabunds, l'any que espurquen els plátanos es un any propici benent del Senyor.

Hi han moltes coses dignes de ser vistes en una espurgada; aquelles perxes amb un garfi - estisora al capdamunt, mes notables que les pistoles de mort aparent que usaria diutre poc la policia de Madrid; aquelles detrats petites que fan saltar els estillicons com els raigs de guspines d'un cuet; aquelles cordas que se semblen a totes les cordes pero que entre el brancam no es possible endevinar la servitud; i despres l'espardenya del podaire, la faixa y la ermilla, la serenitat, la sang freda amb que encenen el cigarret i bracegen y treballen dalt del plátano...

Desenganyen-se en hi ha merit hi ha ad

miradors.

Les Ramblas ofereixen un aspecte fantàstic, un aspecte agrest, són plenes de llenya, de boles esmicolades, de felies i escòries, i darrera el podall els arbres semblen cipir d'una barberia amb la caballera curta, aclarida, simètrica... El cel resta net, estendit, atreu una claror nova de finestra desentenyinada i un home s'estranya que les campanes no trillugin, que no surtin els gegants i que no es reparteixin "bons" a la pobriçalla.

Però l'home és egoista, la Ciutat és egoista, la satisfacció popular és egoista. Aquesta festa de la poda que es celebra extraoficialment un any sí i tres o quatre no, en el món dels pardals representa com un catadisme.

El branquillo representa per ells el que l'estat és per nosaltres. Imaginen-se que un dia espurgesen les cases no més an mes que el canó de l'escola i els baixos entresol y principal. El problema dels l'alotjament esdevindria mes afros.

Els pardals de la Rambla un cap vespre estrobarán desnonats, pel sistema expedit de l'enderroc i llavors reclamarán al govern, cridarán, es bellugarán, demanaran una llei que els protegeixi i els ampari - una cosa semblan a la de "cases barates" - i no en treuran res.

Nosaltres pensem que el makeig que ells, la nostra generació caldrà que esperi a que els edificis brotin per a solucionar el conflicte y suprimir els rellogats y els amuntajaments immorals.

Prudenci Bertrana